

Gods liefdesweg met Zijn volk

Lezen: Hosea 2:1-13

Tekst: Hosea 2:13

Zingen:

Psalm 66:2,

Psalm 119:88

Psalm 26:2

Psalm 63:2,3

Psalm 35:1

Psalm 85:3

Daarom, zie, Ik zal haar lokken, en zal haar voeren in de woestijn; en Ik zal naar haar hart spreken.

Geliefde gemeente, kent u het gedicht *Het gebroken pootje*? Mag ik het u even voordragen als illustratie bij de tekst die we met de hulp des Heeren willen overdenken? Ook voor jullie, jongens en meisjes, opdat jullie de tekst van vanmorgen beter zouden begrijpen.

*Aan de helling van een berg, in een eenzame hut, zat een herder omringd door schapen.
Op een leger van stro vlak naast hem lag een lam dat verwond scheen te slapen.*

*“Is het schaapje ziek?” vroeg een bedelaar, die zijn hoofd om de deur had gestoken.
“Ach nee,” sprak de herder en streelde zacht, “er is een van zijn pootjes gebroken.”*

*“Och, hoe jammer, hoe is dat gekomen?” vroeg de vreemdeling met droeve ogen.
“Ik heb het zelf gedaan,” zei de herder.*

*“Ik heb dagen, maanden geduldig getracht dit schaapje met liefde te leiden.
Ik gaf het beste en ik voerde het zacht langs koele en grazige weiden.*

*Luisteren wilde het nimmer. Ach nee, niet naar mij en ook niet naar mijn honden.
Steeds ging het zijn weg, soms heel hoog in het gebergte, of bij een afgrond heb ik het vaak gevonden.*

*Ik heb het eenmaal gered uit des adelaars klauw en het bleef in een doornenhaag steken.
Er was nog iets: anderen volgden zijn spoor, dat is dikwijls gebleken.*

*Ik ben herder reeds lang en er was maar één weg om het voor het grote gevaar te bewaren.
Toen brak ik zijn pootje. Het heelt spoedig weer. Ik had het schaapje die pijn willen besparen.*

*Eerst was het verwoed en beet, van voedsel wou het ook niet weten.
Ik verbond zacht zijn pootje en droevig ging ik heen, maar het schaapje kon ik niet vergeten.*

*Toen ik weerkwam, toen keek het deemoedig mij aan. Het likte mijn handen, zo blij.
Sindsdien wijkt het niet meer van mijn zijde.
Het is beter haast weer en zo straks gaat het mee, maar ik blijf nog zijn pootje verbinden.*

En in mijn kudde, dat weet ik, is nergens voortaan een gehoorzamer schaapje te vinden.”

“Goedenacht,” zei de vreemdeling en wendde zich om zijn schreden te vervolgen.

“Zou de hemelse Herder,” zo vroeg hij zich af, soms ook met Zijn schaapjes zo handelen?”

Zou de hemelse Herder niet soms ook met Zijn schaapjes zo handelen?

Dat gedicht vinden we terug in de woorden van onze tekst uit Hosea 2:13: *Daarom, zie, Ik zal haar lokken, en zal haar voeren in de woestijn; en Ik zal naar haar hart spreken.*

Wij schrijven als thema boven de prediking:

Gods liefdesweg met Zijn volk

En dan letten we op drie gedachten:

- 1. Waarheen de Heere voert**
- 2. De wijze waarop de Heere leidt**
- 3. Het woord waarmee de Heere troost**

Uit het eerste hoofdstuk van de profetie van Hosea blijkt heel duidelijk dat de Heere Zelf aan het woord is. Ook in hoofdstuk 2 zijn de woorden van onze tekst woorden van de Heere Zelf. Heel direct spreekt de Heere hier. En wat horen wij de Heere dan allereerst zeggen? *Daarom, zie, Ik zal...*

Wanneer u het begin van Hosea 2 nog eens naleest, dan merkt u dat dat driemaal terugkomt. In vers 6, in vers 9 en dan opnieuw in onze tekst. Driemaal klinkt het: *Daarom zal Ik...* en *Daarom, zie, Ik zal...* En als de Heere dat drie keer zegt, dan heeft dat ons wat te zeggen. Vooral dat ene woordje: *daarom*.

De Heere gaat namelijk wat doen met Zijn volk. En Hij heeft daar een oorzaak voor. Wat is die oorzaak? De zonde van het volk. Met name van het tienstammenrijk, tot wie Hosea gezonden was om te prediken.

Dan komt de vraag al heel snel bij ons boven: wat was dan die zonde van Israël? We kunnen dat met één woord samenvatten: ontrouw. Ontrouw zoals dat helaas ook wel eens voorkomt in een huwelijk, wanneer een vrouw haar man verlaat en het met andere mannen houdt. Zo was het met Israël. Zo was het met Gods volk.

De Heere was voor Zijn volk als haar Man. En Zijn volk was voor de Heere als Zijn vrouw, met wie Hij ondertrouwd was. Maar wat deed dat volk? Wat deed, met eerbied gesproken, de vrouw van God? Zij gaf haar liefde niet meer aan haar Man, de Heere, maar zij ging haar liefde geven aan de afgoden, aan de Baäls en de Astartes. Daarmee verliet het volk de Heere als haar Man en liep het de afgoden na als haar andere mannen.

En op een aangrijpende manier moest Hosea dat prediken aan het afhoererende volk. Niet alleen met woorden, maar ook in zijn eigen leven. Want de Heere gaf hem die wonderlijke opdracht om te trouwen met een hoer, met een vrouw die telkens weer naar andere mannen ging. Dat huwelijk van Hosea moest een zichtbare prediking zijn van wat het volk deed ten opzichte van de Heere.

Dat volk, Gods bondsvolk, pleegde overspel. Geestelijke hoererij. En hoe de Heere ook waarschuwde, het volk bleef doorgaan in deze zonde van ontrouw. Toen greep de Heere in. Vandaar dat drievoudige woordje *daarom*. Wat gaat de Heere doen? De Heere gaat Zijn volk richten.

Dat woordje *daarom* in Hosea 2 is dus een woord van gericht.

1. Waarheen de Heere voert

Wat gaat de Heere concreet doen? Dan gaan we eerst terug naar vers 6. Daaruit kunnen wij opmaken dat de Heere die zondige weg van ontrouw als het ware met doornen gaat omtuinen. Als je dan maar iets naar links of naar rechts wilt, dan bezeer je je ontzaglijk aan die scherpe doornen. De Heere gaat ervoor zorgen dat Zijn volk niet meer bij die andere mannen, bij die afgoden, komen kan. Hij gaat de wegen afsnijden waarop het volk voortgaat in de zonde. Hij gaat die zondige paden afbreken.

En hoe zal de Heere dat doen? In een weg van tucht. Dan zijn we bij vers 9. Daarin laat de Heere weten wat Hij nog meer gaat doen. Hij gaat nog iets doen dat alles te maken heeft met die afgodendienst, met die geestelijke hoererij.

Als we teruggaan in Israëls geschiedenis, gemeente, wat is de Heere toch goed geweest voor dat volk. Hij had het met een krachtige hand uit Egypte geleid. Hij had het veertig jaren door de woestijn gedragen. Hij had het gebracht in Kanaän. Wat waren daar niet veel voorrechten en overvloedige gaven te vinden. Allemaal gaven van de Heere, Die als een Man voor Zijn volk wilde zorgen.

En wat zegt Israël nu in de dagen van Hosea? Niet dat die koren- en wijngaven kwamen van de allerhoogste God, van hun God. Nee, zij beleden overal: dat hebben wij van de Baäl gekregen, dat hebben wij van de Astartes gekregen. En omdat zij geloofden dat die afgoden hun gaven schonken, gingen zij die gaven ook weer aan die afgoden offeren. Niet alleen geestelijke hoererij dus, maar ook geestelijke diefstal.

En wat gaat de Heere daarom doen? Hij gaat Zijn gaven inhouden. Hij laat als het ware die genadebronnen opdrogen. Hij gaat zegeningen inhouden. En waar zal dat alles op uitlopen? Dan komen wij bij onze tekst: *Daarom, zie, Ik zal haar lokken, en zal haar voeren in de woestijn...*

Dat is een symbolische uitdrukking. De Heere gaat Zijn volk voeren in de woestijn van de ballingschap.

Zeg jongens en meisjes, wat is een woestijn? Daar heb je toch wel een beeld bij. Als ik aan jou zou vragen: noem eens iets van een woestijn. Dan zegt de een: dat is één grote wildernis. Een ander zegt: daar is het enorm droog. Een ander: daar is hitte. Nog een ander: daar leven roofdieren. Er groeit bijna niets. Het is een plaats van dorheid, van verlatenheid, een plaats waar niemand lavenis kan krijgen.

En nu gaat de Heere Zijn volk in zo'n plaats leiden. Hij gaat het voeren in de woestijn.

Wat kunnen we daarvan leren, gemeente? Dat die heilige God ernst maakt met de zonde. Met name met de zonde van geestelijke hoererij en afgoderij. En dat de Heere daarom, ja daarom, bij tijden moet komen met Zijn gerichten, met Zijn kastijdingen, met Zijn leidingen in de woestijn. Zo acht de Heere het ook vandaag nog nodig om Zijn Kerk te leiden in geestelijke woestijnen. En dat is de eerste boodschap die vanmorgen in de gemeente klinkt: *Daarom, zie, Ik zal haar voeren in de woestijn*. Daarmee laat de Heere weten hoe ernstig Hij de zonde vindt.

En wat gaat Hij dan doen als Hij een mens gaat leiden in die woestijn? Dan gaat Hij laten weten hoe gruwelijk die zonde is. Dan komt Hij opnieuw de zonden aanwijzen. Opdat je voor het eerst, of opnieuw, het verschrikkelijke karakter van de zonde gaat inzien. Opdat je het gaat geloven en je gaat verootmoedigen voor het aangezicht van de Heere.

Daarom roep ik u als knecht van God opnieuw een ogenblik voor Zijn alwetend oog. Zie je leven eens na, gemeente. Kinderen, jongeren en ouderen: hoe is het geweest tot op vandaag? Wie van ons kan zeggen dat hij in de afgelopen week niet één keer gezondigd heeft? En hoe is uw leven geweest, avondmaalgangers, sinds de vorige bediening van het Heilig Avondmaal?

Moeten wij niet zeggen, vanmorgen, met een verbroken en verslagen hart, dat het zo ontdekkend is als hier gesproken wordt over geestelijke hoererij?

En weet u, ik moet eerlijk met uw ziel omgaan. Alle kinderen, jongeren en ouderen die hier zitten met een onbekeerd hart, die onverzoend zijn met God, hoe dat dan ook openbaar komt, die doen ten diepste niets anders dan geestelijke hoererij. Zij hebben hun hart in liefde nog nooit recht op de Heere gezet. Dat is een pijnlijke zaak, als je als een uitwendig godsdienstig mens vergeleken wordt met een hoer, die haar liefde geeft aan van alles en nog wat, behalve aan de Heere.

En zelfs Gods kinderen zijn van deze zonde niet vrij. Ook niet in ons midden. Is het na al die ogenblikken, waarin je liefde meer uitging naar iets anders dan naar je Bruidegom, dan niet noodzakelijk dat de Heere je bij tijden voert in een woestijn?

En weet u wat nu het wonder is? Dat is een zegen. Het is een zegen als de Heere dat doet. Het is een zegen als de Heere dat ook in deze voorbereidingsweek doet, voor het eerst of bij vernieuwing. Om je als het ware te voeren in de eenzaamheid van de woestijn, opdat je je daar gaat beproeven voor Gods alwetend oog. Om in die eenzaamheid je zonden en vervloeking te overdenken en jezelf te mishagen voor Gods aangezicht. Kijk, dat gaat de Heere leren, als Hij geestelijk voert in een woestijn.

Nee, dan hoeft je niet letterlijk ergens in Syrië of in Afrika terecht te komen om geestelijk in een woestijn te worden gebracht. Dat kan de woestijn van de eenzaamheid zijn, als de Heere je afzondert en het lijkt alsof niemand meer naar je omziet. Dat kan een woestijn zijn van beproeving, waarin de Heere je leidt. Het kan ook zijn dat de Heere Zich terugtrekt, dat de Heilige Geest Zich stilhoudt in je hart en dat alles zo dor, donker en doods wordt. Dan kom je in de woestijn van geestelijke verlatenheid.

En dan kun je dat op dat moment niet begrijpen. Maar daar leert de Heere hoe erg de zonde is. Daar leer je sterven aan je zondige wegen. Daar breekt de Heere je zondige paden af. Daar gaat Hij je zondige weg met doornen omtuinen. Daar gaat Hij je vernederen voor Zijn aangezicht.

Ja, dan acht de Heere het wel eens nodig dat Hij de genadebronnen doet opdrogen. Dat Hij alles doet opdrogen wat geen grond is voor je zaligheid. Dat je maar weer eens echt met lege handen komt te staan, als een dorstig land, niets meer overhoudend. En dat je hart zucht tot God: *O God, Gij zijt mijn God, ik zoek U in den dageraad; mijn ziel dorst naar U; mijn vlees verlangt naar U, in een land, dor en mat, zonder water.*

En dan is het wonderlijke dit: als de Heere Zijn Kerk voor het eerst en opnieuw in die woestijn leidt, wat dat dan ook mag zijn, dan is dat een blijk van Zijn liefde.

Dat brengt ons bij onze tweede gedachte.

2. De wijze waarop de Heere leidt

Het is nog steeds waar, gemeente, wat David zingt in Psalm 32: *Wie God verlaat, heeft smart op smart te vrezen.* En daarom kan het ook niet anders, of de Heere laat horen: *Daarom...*

Daarmee laat de Heere zien dat Hij een jaloers God is. Jaloers op Zijn eer. Hij wil niet dat één van Zijn kinderen die eer aan een andere god zou geven. Hierin laat de Heere blijken hoe heilig en rechtvaardig Hij is.

Maar nu hebben we in de eerste gedachte vooral gelet op het voeren in de woestijn. Toch zal het u wel opgevallen zijn dat wij één woordje even hebben laten liggen. Een woordje waarmee God ook iets van Zichzelf openbaart. Een woordje waarmee de Heere laat zien hoe Hij een mensenkind in de woestijn leidt. Want hoe zal Hij dat gaan doen?

Luister maar hoe de Heere het Zelf zegt in onze tekst: *Daarom, zie, Ik zal haar lokken...* Dat is een lieflijk woord. *Lokken*. Wat is dat? Misschien denken er wel mensen mee aan dat hartelijke, lieflijke, welmenende lokken van het Evangelie. Misschien denkt u wel aan de lokstem van het Evangelie. En inderdaad, gemeente, dat zit ook opgesloten in dat woordje *lokken*.

Heel letterlijk vanuit het Hebreeuws betekent het: overhalen in de vorm van vriendelijk toespreken, ja van liefelijk trekken. In het woordje *lokken* zit iets van iemand met zachte, liefdevolle woorden overhalen.

Maar kan dat nu samengaan met voeren in de woestijn? Zijn lokken, waar iets lieflijks in zit, en voeren in de woestijn, waar helemaal niets lieflijks in te vinden is, niet twee grote tegenstellingen? Is het wel bestaanbaar dat de Heere lokt door iemand in de woestijn te brengen?

Het lijkt wel alsof er een grote tegenstrijdigheid in onze tekst zit. Want als wij de heilsgeschiedenis nagaan en we letten erop hoe de Heere dat volk in de ballingschap geleid heeft, wat de eerste heilshistorische betekenis is van de tekst, dan was dat helemaal niet liefelijk. Dat gebeurde op een harde wijze. Stad en tempel werden verwoest. Heel dat volk kwam in de ballingschap terecht.

Is dat lokken te noemen? Is dat een lieflijk overhalen te noemen? Je zou zeggen: dat kan toch niet. En toch is het zo. Was het woordje *daarom* een woord van gericht, het woordje *lokken* is een woord van liefde. Wonderlijk. O, zo wonderlijk. Achter dat voeren in de woestijn, gemeente, daar zit de liefde van God voor Zijn volk. Achter dat voeren in de woestijn klopt een liefdeshart. Dat blijkt uit dat woordje *lokken*. Daarin wordt iets heel bijzonder zichtbaar.

Dat woord komen we ook tegen in Jeremia 20:7. Daar zegt de profeet: *HEERE! Gij hebt mij overreed, en ik ben overreed geworden*. Daar hebt u hetzelfde woord. Het is alsof Jeremia zegt: Heere, U hebt mij zo ingewonnen, zo liefelijk en onweerstaanbaar getrokken, dat ik U ben gaan volgen.

Dat is nu een diepere betekenis van het woordje *lokken*. Lokken betekent in de diepste grond van het woord: het eens worden met God. De Heere volgen waar Hij ook heen gaat. Buigen onder Zijn wil.

Als de Heere dan vanmorgen in onze tekst zegt: *Daarom, zie, Ik zal haar lokken, en zal haar voeren in de woestijn*, dan betekent dat dit: de Heere oefent een onweerstaanbare liefde uit. Als de Heere die liefde voor het eerst of opnieuw uitstort in het hart, dan kan uiteindelijk niets en niemand een zondaar tegenhouden om in die woestijn gevoerd te worden. Om daar ontledigd te worden. Om daar ontdekt te worden.

Met welk doel? Om niemand anders over te houden dan Jezus Christus alleen. Wij hebben het zo nodig om telkens weer geleid te worden in dat woestijnleven. Om als Kerk steeds opnieuw hongerig en dorstig gemaakt te worden naar Hem alleen. Om leeg te worden van alles buiten Christus, opdat Christus dat lege hart met Zichzelf zal vervullen.

We zien er een prachtig voorbeeld van in Hooglied 5. Daar ligt de bruid op haar bed. Zij heeft meer behoefte aan persoonlijke rust dan aan de gemeenschap met haar Bruidegom. En dan komt Hij. Dan gaat Hij lokken. Dan zegt Hij: *Ik ben in Mijn hof gekomen, o Mijn zuster, o bruid! Ik heb Mijn mirre geplukt met Mijn specerij; Ik heb Mijn honigraten met Mijn honing gegeten; Ik heb Mijn wijn met Mijn melk gedronken. Eet, vrienden! drinkt, en wordt dronken, o liefsten!*

Maar de bruid blijft liggen. En toen ging de Bruidegom weg. Toch niet zonder eerst mirre aan de binnenkant van de deur te laten. En dat deed de bruid opstaan. Dat deed haar de deur openen. Maar haar Liefste was geweken. Toen kwam zij als het ware in de woestijn, waar haar Liefste niet te vinden was, waar zij zelfs geslagen werd door de wachters van de stad.

En toch was dat liefde. Liefdevolle leiding van de Bruidegom met Zijn bruid. Want dat lokken, dat voeren, heeft altijd een doel: om Hem alleen over te houden.

Waarom voert de Heere nu in de woestijn? Waarom lukt Hij Zijn Bruidskerk naar die plaats? Opdat zij opnieuw antwoord leert geven op die vraag: *Wat is uw Liefste meer dan een ander liefste?*

Dat is een uitlokkende vraag, gemeente. En die moeten wij nu eens meenemen in de binnenkamer voor de Heere. Laat je dan deze week maar eens leiden, voeren en lokken in de woestijn.

Nee, die plaats begeert een mens van nature niet. Deze plaats kent een schijngeelovige niet. Deze plaats kent ook een mens niet die met een beetje uitwendige godsdienst voortgaat in dit leven. Niemand zit hierop te wachten die geen geestelijk leven in de ziel heeft. Die wil helemaal niet gelokt worden. Die wil helemaal niet in de woestijn geleid worden. En als dat je leven nog is, hetzij je een schijngeelovige bent of op een andere wijze onbekeerd, dan kun je ook niet aan de tafel des Heeren komen.

Maar hoe anders is het bij degenen die door Woord en Geest wedergeboren zijn tot een levende hoop. Die gaan het verstaan om gelokt te worden. Gevoerd te worden in de woestijn. Die laten zich ontdekken aan hun ongerechtigheden. Die laten het kleed van hun eigen gerechtigheid afrukken. Om Hem, Christus, alleen over te houden als het enige Fundament der zaligheid.

En dat is het doel. Daarom is dat lokken, dat voeren in de woestijn, een zalig lokken. Een liefdevolle weg van de Heere. Daar krijgt de bruid antwoord op de vraag: *Wat is uw Liefste meer dan een ander liefste?* Daar in de woestijn wordt het geleerd: *Mijn Liefste is blank en rood, Hij draagt de banier boven tienduizend. Ja, al wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Zulk Een is mijn Liefste, ja, zulk Een is mijn Vriend, gij dochteren van Jeruzalem!*

Hoe komt dat? Omdat de Heere juist in de woestijn naar het hart van dat volk gaat spreken.

3. Het woord waarmee de Heere troost

Dat is onze laatste gedachte: het woord waarmee de Heere troost. Wat dat dan ook voor een woestijn zij, Hij gaat spreken tot het hart van Zijn volk. Hij gaat zeggen: *Ik ben uw Heil alleen.* Dat belooft Hij in onze tekst: *En Ik zal naar haar hart spreken.*

Toen ik dat zat te overdenken, kwam het bij mij boven: dat kan Hij doen. Weet u waarom? Omdat Hij in die woestijn aanwezig is. Hoe zou de Heere Zijn volk immers kunnen voeren en lokken naar een plaats waar Hij Zelf niet is? Hoe kan Hij een mensenkind in de woestijn trekken, als Hij Zelf daar niet is?

Is dat in de ballingschap niet duidelijk gebleken? Ook al leek het soms totaal anders. Sion moest zeggen: *De HEERE heeft mij verlaten, en de Heere heeft mij vergeten*. En toch was Hij daar. Ook al werd het volk gekastijd. Ook al was daar die bittere ballingschap. Hij was er toch bij. Want Hij zorgde ervoor dat het Woord meeging in de ballingschap. Hij zorgde er zelfs voor dat er profeten waren in de ballingschap. Denk maar aan Daniël, denk aan Ezechiël.

Daarom kon Hij in die woestijn naar het hart van Zijn volk spreken. Toen Zijn volk niets meer overhield, kon Hij Zijn Woord kwijt.

O ja, dat waren ook scherpe woorden. Ontdekkende woorden. Woorden die mensen in de schuld zetten. Maar Hij stortte ook Zijn liefde uit, zodat zij ontvankelijk werden voor Zijn Woord.

Geestelijk ging de Heere bij een overblijfsel naar de verkiezing waarmaken wat de dichter van Psalm 65 in een beeld uit de natuur heeft mogen zingen: *Gij bezoekt het land, en, hebbende het begerig gemaakt, verrijkt Gij het grotelijks; de rivier Gods is vol waters; wanneer Gij het alzo bereid hebt, maakt Gij hun koren gereed*. En verder: *Gij maakt het week door de regendruppelen; Gij zegent zijn uitspruitsel*.

Zo zal de Heere juist in de woestijn naar het hart gaan spreken.

Nee, Hij spreekt niet naar de mond. Daar kan een godsdienstig mens nog wel tevreden mee zijn. Daar kan een naamchristen het wel mee uithouden. Dat is de grond van een schijngelevige: dat de Heere naar de mond praat. Maar tot degenen die geestelijk wedergeboren zijn, spreekt de Heere naar het hart. En dat is wat anders.

We horen dat ook in de profetie van Jesaja: *Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen. Spreekt naar het hart van Jeruzalem...* En opnieuw komen we dat tegen in onze tekst: *Ik zal naar haar hart spreken*.

Onze Statenvertalers hebben dat goed vertaald. Maar vanuit de grondtekst mag je het ook vertalen met: *tot het hart spreken*. En eigenlijk is het allebei waar. De Heere komt met Zijn Woord tot het hart. En Hij spreekt met Zijn Woord in overeenstemming met de nood van het hart. Zodat het Woord dat de Heere spreekt, weerklink vindt in de ziel. Een gepast woord dus. Een woord dat overeenkomt met wat er van binnen leeft.

Wat blijkt daaruit, gemeente? Dat de Heere zo goed weet wat er in het hart omgaat. Dat Hij ook zo goed weet welk woord nuttig is, goed is en nodig is. Is het geen wonder dat Hij de vragen kent, de worstelingen kent, de nood van het hart van Zijn kind kent? Is het geen wonder dat Hij de begeerte kent, het uitzien kent, het hongeren en dorsten naar Hem kent? En dat Hij dan in overeenstemming met wat Hij Zelf in dat hart gewerkt heeft, een gepast woord gaat spreken?

Toen moest ik denken aan Israël in de woestijn. Tijdens die woestijnreis trok de tabernakel mee. En met de tabernakel reisde ook het voornaamste voorwerp in de tabernakel mee. Wat was dat, jongens en meisjes? De ark. Die stond in het heilige der heiligen. En van die ark had de Heere gezegd, van dat verzoendeksel dat één keer per jaar rood kleurde door het bloed van het offerlam, heenwijzend naar Christus: *En aldaar zal Ik bij u komen, en Ik zal met u spreken van boven het verzoendeksel af, van tussen de twee cherubim*.

Als de Heere naar het hart van Zijn Kerk gaat spreken, dan komt God in Christus tot die zondaar. Ja, dan is het Christus Zelf Die zo gepast is voor die arme zondaar, die buiten Hem niet voortleven kan. Dan is het Christus Zelf Die met wijsheid en ontferming spreekt naar het hart van Zijn volk.

En is het je daar nu om te doen, gemeente? Om Zijn stem bij vernieuwing te mogen horen? Of misschien is er wel een arme zondaar die van verre staat en voor het eerst uitzielt naar de stem van Hem Die spreken gaat naar het hart. Dat gaat Christus doen, als Hij je gaat lokken en voeren in de woestijn.

Laat ik afsluiten met enkele voorbeelden.

Misschien zitten er vanmorgen armen van geest in ons midden. Wat past daar nu bij? *Want gij weet de genade van onzen Heere Jezus Christus, dat Hij, om uwentwil, is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede zoudt rijk worden.*

Misschien is er een bedroefde zondaar. Dan wil de Heere naar dat bedroefde hart spreken: *Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste! zie, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen, en Ik zal u op saffieren grondvesten.*

Misschien ziet de Heere wel een dorstende zondaar zitten in Kralingen. Dan spreekt Hij naar het hart van zo'n dorstende: *Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.*

Misschien is er een bevreesde zondaar, bevende vanwege de zonde. Dan spreekt Hij naar het hart van Jeruzalem: *Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid.*

Zit er een wankelende in ons midden, die denkt te vallen? Dan spreekt Hij naar het hart: *Hij zal uw voet niet laten wankelen; uw Bewaarder zal niet sluimeren.*

Misschien zit hier iemand met duizenden twijfelingen in de ziel, omringd door een leger van benauwdheden. Dan spreekt Hij, in overeenstemming met wat in dat hart omgaat: *Vrees niet, geloof alleenlijk.*

En Hij weet het ook wel als hier vanmorgen een aangevochten zondaar zit. Hij ziet het wel en Hij hoort het wel, dat de duivel het zo moeilijk maakt. Dan spreekt Hij naar je hart: *Simon, Simon, ziet, de satan heeft ulieden zeer begeerd, om te ziften als de tarwe; maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude.*

Ben je misschien afgedwaald als dat verloren schaap? Moet de Heere misschien je pootje breken? Zit je vast in het moeras van je ongerechtigheden, ver afgedwaald van de Heere? Dan spreekt Hij, onbegrijpelijk wonder, naar het hart van zo'n afgedwaald menskenkind: *Ik delg uw overtredingen uit als een nevel, en uw zonden als een wolk; keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost.*

Zullen wij ons zo deze week eens laten lokken door de Heere? Zullen wij ons zo eens laten voeren, ja toch, in de woestijn? En daar, daar wil Hij Zijn stem verheffen. Daar zal Hij spreken naar het hart van Zijn volk.

Ga dan, gemeente, met Habakuk op de wachttorenen staan en zeg het hem na: *Ik stond op mijn wacht, en ik stelde mij op de sterkte, en ik hield wacht om te zien wat Hij in mij spreken zou.* Ga zo in de wachtkamer, in de wachttorenen voor Gods aangezicht. Maar ook met jezelf in gesprek, en zeg het: *Merk op, mijn ziel, wat antwoord God u geeft; Hij spreekt gewisselijk tot elk die voor Hem leeft.*

Opdat wij in die weg klaargemaakt zouden mogen worden om in een rechte weg tot die tafel te komen, waar Die Ene Persoon aanwezig is, Die het Zelf gezegd heeft: *Deze ontvangt de zondaars, en eet met hen.*

Amen.